ईडा[1],	ईडना,	ईडिडिषा, ईडिडयिषा ;
ईडनम्,	ईडनम्,	ईडिडिषणम् ;
ईडित्वा,	ईडयित्वा,	ईडिडिषित्वा ;
समीडय,	समीडय,	समीडिडिष्य ;
ईडम् २, ईडित्वा २,	ईडम् २, ईडयित्वा २,	ईडिडिषम् २ ; ईडिडिषित्वा २.

(82-A) " ईड स्तुतौ " (X-चुरादिः-1668. सक. सेट्. उभय.)

'—स्तुत्यामीट्टे तत्रेडयेण्णिचि।' (श्लो-84) इति देवः।

ईडकः-डिका,	ईडिडयिषकः-षिका ;
ईडयिता-त्री,	ईडिडयिषिता-त्री ;
ईडयन्-न्ती,	ईडिडयिषन्-न्ती ;
ईडयिष्यन्-न्ती-ती,	ईडिडयिषिष्यन्-न्ती-ती ;
ईडयमानः,	ईडिडयिषमाणः ;
ईडयिष्यमाणः,	ईडिडयिषिष्यमाणः ;
ईट्-ईडौ-ईडः ;	—
ईडितम्-तः,	ईडिडयिषितः-तवान् ;
ईडः,	ईडिडयिषुः;
ईडयितव्यम्,	ईडिडयिषितव्यम् ;
ईडनीयम्,	ईडिडयिषणीयम् ;
[A]ईडयम्,	ईडिडयिष्यम् ;
ईषदीडः-दुरीडः-स्वीडः ;	—
ईडयमानः,	ईडिडयिष्यमाणः ;
ईडः,	ईडिडयिषः ;
ईडयितुम्,	ईडिडयिषितुम् ;
ईडना,	ईडिडयिषा ;

1. 'गुरोश्च हलः' (3-3-103) इत्यः प्रत्ययः।

A. 'खेदस्त्वियान् पटहगर्दनगर्जिताशे रज्ञे सगर्धनमुगर्दितवीरलोके।
मच्चाग्रपूर्वितनृपे शिशुना रणं वः स्यादेव मानपरिजंसकमीडयधाम्नाम्॥'
धा. का. 3-31.